

Prach jsi ...

Paní Kloudová patří k těm vzácným sociálním pracovnícím, s kterými si nejen rádi povídáte, ale které vám vždy poskytnou správnou informaci i užitečnou službu. Paní Kloudová je milá, empatická a nedělá problémy svým zrakově postiženým klientům. Vždycky mi pomohla vyplnit formuláře, poskytla mi správnou radu ve správnou chvíli a dokonce mi i blahopřála, když jsem jí před lety přivedla ukázat svého prvního vodícího psa. Paní Kloudová musela změnit pracoviště, když se reorganizovaly sociální služby. Nyní chodím na Úřad práce, kde je jiná referentka, která se svou vstřícností příliš neliší od tiskopisů, které tam rozdávají až s maniakální náruživostí. Tam si popovídat nechodím, to mi věřte!

„Paní Delicie, jste to vy? A tenhle pejsek, to je Majda, že ano?“ zastavuje mne milý hlas paní Kloudové. Zrovna vycházím z vestibulu metra, a tak jdeme kousek spolu. Ubírám se do blízkého kostela na podzimní koncert Verner kolegia a paní Kloudová jde se mnou. Vstupenky pro obě jsme dostaly a zpáteční cestu jsme po krásném zážitku absolvovaly spolu. Probraly jsme všechno, o čem ženy sní i nesní, mimo jiné i moji křesťanskou víru.

Neuplynula dlouhá doba a paní Kloudová mi telefonuje na mobilní číslo, které jsem jí dala:

„Nezlobte se, paní Delicie, já bych s vámi něco ráda probrala, čistě soukromě. Udělala byste si pro mne trochu času?“

Příběh, který mi moje bývalá sociální referentka odvyprávěla, je neuvěřitelný. Jenže já mám na neuvěřitelné příběhy zvláštní štěstí, a tak jsem se nijak nedivila.

„Chodila jsem na pravidelné šetření ke staré paní, která pobírala příspěvek na péči,“ začíná vyprávět paní Kloudová. „Respektive, příspěvek pobírala sousedka, která se o tu babičku starala, protože to byla pečovatelka. Jednou mě moje klientka předala nějaké papíry a poprosila mě, jestli bych se jí nepostarala o pohřeb, že vůbec nikoho nemá, žádné příbuzné ani přátele. Plakala ve své posteli a mně jí bylo hrozně líto. Slíbila jsem, že zařídím, aby ji pohřbili do hrobu, který měla zaplacený v Motole na hřbitově. Brzy na to opravdu zemřela a já se vydala na Pohřební službu vyřídit, co je třeba. Tam mi řekli, že bych musela mít plnou moc k otevření hrobu, a tu jsem samozřejmě neměla. Na to jsme vůbec nepomyslely. Pohřební služba mi nabídla pohřeb žehem a následně rozptyl. Co jsem měla dělat? Slib, že klientku nechám pohřbít do země jsem prostě nemohla splnit. Ona byla katolička, a tak jí na tom záleželo. Po kremaci jsem si musela vyzvednout urnu a tu mám už přes rok doma, protože nevím, co si počít. Je mi hrozně líto, že jsem té staré paní nevyhověla a že ji, vlastně její popel, jen tak někdo rozháže po trávníku“ smutně vyprávěla paní Kloudová. „Když jsme jely z koncertu, říkala jste, že jste také křesťanka. Mohla byste mi nějak poradit, co mám dělat, aby to bylo křesťanské a abych v něčem nepochybila?“

Paní Kloudové jsem hned neporadila, ale nechala jsem si pár dní na rozmyšlenou. Pak jsem jí řekla, aby objednala rozptyl a ostatní, že zvládneme samy, hezky po křesťansku.

Byl krásný říjnový den, na hřbitově v Motole nás očekával muž ve středním věku, který se tvářil tak formálně, jako by vypadal z nějaké příručky pro oficiální pohřby. Měl černé sako a v levé ruce důstojně nesl urnu, kterou paní Kloudová už předtím znovu svěřila Pohřební službě. Utvořili jsme malý průvod, v čele muž s urnou, za ním paní Kloudová a po úzké cestičce ťapala moje fenka Majda a za ní jsem cupitala já, držíc se vodítka. Přišli jsme k upravenému trávníku a muž, který byl za vše zodpovědný, chtěl vědět,

jaký bude program. Paní Kloudová zapálila dvě svíčky, nainstalovala hezkou kytičku a vytáhla z kabelky mnou poskytnutý Žalm 23, který trochu ztrémovaným hlasem bezchybně přečetla. Pán s urnou vyňal odkudsi malou lopatičku a pietně rozséval popel po trávníku. Trochu se zvedl vítr, a tak jsme si všimly, že popel ulpívá na černých kalhotách pohřebního muže. Sotva znatelným pohybem si oprášil nohavice, pak se nám uklonil a zeptal se, co pro nás může ještě udělat. Řekla jsem mu, že už chceme být o samotě. Fenka Majda ležela na pískové cestičce a lehce pospávala. Pomodlila jsem se nahlas za pokoj té zemřelé paní i za to, aby už paní Kloudovou netrápilo, že nemohla dostat slibu pohřbít svou klientku do hrobu. Zakončila jsem větou - prach prachu, zem zemi. Paní Kloudová byla dojatá a já vlastně také. To se mi každý den nestává, abych strojila pohřeb.

„Paní Kloudová, a jak se vlastně jmenovala ta dobrá duše, kterou jsme právě pohřbily?“

„Jmenovala se Violka Fialová,“ odpověděla paní Kloudová a otřela si oči.

Z Motola jsme se vracely tramvají číslo devět. Když jsme přejížděly most Legií, řekla paní Kloudová:

„Vlastně bychom měly mít ještě slavnostní hostinu, to bývá po pohřbu zvykem, co říkáte, paní Delicie?“

„Vystoupily jsme u Národního divadla a zašly do kavárny Slavie. Na památku paní Fialové jsme si objednaly obrovský zmrzlinový pohár a velikánskou kávu, které tam říkají Basein. Odpočívajte v pokoji, paní Violko, řekly jsme obě skoro najednou a pustily se do zmrzliny. Bylo to v pátek, a národ se zrovna chystal ozdobit k Dušičkám hroby svých blízkých.“